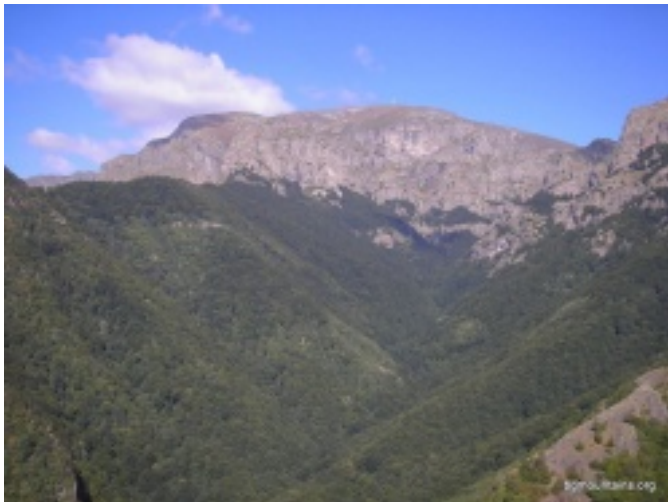

Паниците - връх Ботев

Written by Da Luz

Monday, 15 February 2010 00:00 - Last Updated Wednesday, 17 February 2010 23:45

Паниците се намират се на 6-7 км от северно от Калофер. Стига се по асфалтов път. Представлява нещо като курорт или вилна зона. Спряхме близо до моста на река Тунджа. От асфалтовия път се разклонява черен път по източния бряг на реката. При първия мост се прехвърлихме на западния бряг. Тук все още е населено място - има доста вили край реката. На края на черния път се изграждаше и терасираше полянка, надявам се за бивакуване на туристи, а не за ресторант. Пресича се през полянката и се завива вляво по изградените стъпала. Тук цивилизацията рязко свършва. Тръгваме по изровена от водата стръмна горска пътека.

[GPS Track](#)

[Профил](#)

[Карта](#)

[Виж в GoogleEarth](#)

{loadposition ads125}

След 400 м на запад и 100 м по-високо излизаме на почвен път. Има изградена арка осведомяваща ни, че влизаме в територията на национален парк "Централен Балкан". Следват 4 км плавно изкачване на 350 метра денивелация по черния път. Първият километър от пътя е в широколистна гора, втората част е Параджишка поляна. От поляната има прекрасни гледки към рида Чуфадарица и билото с връх Ботев. Минаваме покрай реброто към връх Параджика, по което е зимния път за качване на връх Ботев. Това е и нашия път за връщане. Малко след това черния път свършва с кратко спускане към долината на река Малка Бъзговица.

Следващите 4,5 км са изкачване по пътека със серпентини до седловината при връх Малкия(Райски) Купен-1480 м. На това място има пейки и гледки, затова тук спряхме за кратка почивка и похапване. Хижа Рай е след 5 минути, а над хижата, от скалния венец под връх Ботев(Райските скали) се спуска най-високия водопад на Балканите - Райското

Пръскало (124.5м).Времето обаче напредваше и до началото на Тарзановата пътека спряхме само за няколко снимки.

Тарзановата пътека(1 км) представлява преодоляване на Райските скали в най-западната им част. Въпреки че пътеката носи името на претърпелия нещастие по нея метеоролог и планинар Тодор Божков – Тарзан, не е чак толкова страшна при нормални метеорологични условия. Важно е да не се подценява и е необходимо единствено малко повече концентрация. Но ако е мокро, хлъзгаво и в групата има начинаещи туристи е добре да се обмисли възможността за осигуряване към изградения парапет в участъците край пропасти. Парапета обаче е доста провиснал на места, а това би създадо дискомфорт при придвижването с осигуровка. Над Райските скали се върви по пътеки (2км) по облите склонове на връх Ботев.

Поснихме малко на върха и започнахме спускането. Продължихме на север по коловата маркировка. Пътеката до бившия заслон Маринка (2.5км) пресича няколко пъти черния път водещ до връх Ботев и описва деветдесет градусова дъга. Заслонът не става за подслон. Вътре е пълна разруха и смрад. При заслона се завива вдясно и по 5 километрова хоризонтална пътека подсичаща връх Параджика се траверсира до реброто спускащо се към Параджишка поляна. Спускането по реброто е още 3 км. Спускането е трудно защото пътеката е обрасла на места с храсти, има и скални прагове за преодоляване. Добре е да се слиза по светло. Казвам го защото ние едвам успяхме. Но веднъж стъпили отново на черния път, прибирането не е проблем. Последните 2-3 километра до колата ги вървахме в мрак.

Дължината на прехода е 30км, преодоляната денивелация 1800 метра. Времето ни - 11ч 30 мин. включително почивките - сумарно около час. В рамките на един ден може да се мине при идеални метеорологични условия и дълъг ден. Но дори и да са изпълнени тези две условия по-нормално е маршрута да се организира като двудневен маршрут с преспиване на хижа Рай.

{loadposition ads728}

{phocagallery view=category|categoryid=14|limitstart=0|limitcount=0|detail=3|displayname=1|display